

REVISTA

7 NOV. 1975

ORFEÓ GRACIENC

MAIG DE 1930

BARCELONA

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

BODEGUES

De l'Excm. Senyor Duc de
ALMODOVAR del RIO

Sánchez Romate H.^{os}

VINS i CONYACS

XEREÇ AMONTILLAT
N. P. U.

CONYAC N. P. U.

XEREÇ
DE LA
FRONTERA

IMPREMTA I REL·LIGAMENTS

AROLAS

Especialitat en treballs per a la
Indústria, el Comerç i la Banca

Plaça Rius i Taulet, 17
Telèfon 75345
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

DISPONIBLE

Ampliacions: Reproduccions
Esmalt i Retrats en
tots els procediments

Salmeron, 79 i Santa. Eugènia, 2, pral.
Telèfon 71368 - Barcelona

S. Montfort

Sastre - Modista

Salmeron, 56. pral. 2.ª : BARCELONA
"Escala Gran" ~ Gràcia

Els socis de l'ORFEÓ GRACIENC tindran un descompte del cinc per cent
en llurs encàrrecs.

C A R O L

PASTISSER DE PRIMER ORDRE

SALMERON, 98 : TELÈFON 74834

*

Arreu on va el nostre nom
va el signe de la més alta
qualitat, elegància i fina presentació

*

Inútilment cercarà vostè millor
TOT-HOM HO DIU

FÀBRICA DE XOCOLATES
I BOMBONS FINS

*

D. CAPELLERA

*

Astúries, 85
BARCELONA-G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

DISPONIBLE

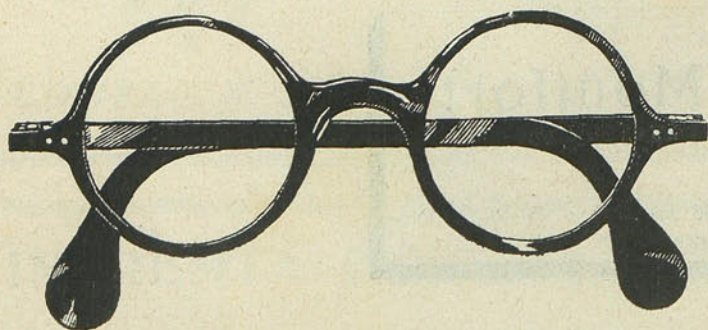
MAGATZEMS DE
SASTRERIA

CASA CAPDEVILA

*
Esplèndid assortit en
vestits confeccionats
per a home i noi

*
VESTITS DE PRIMERA COMUNIÓ

*
Plaça Rius i Taulet, 6
BARCELONA

OPTICA
ESPECIAL

Casa
MAJÓ

TRAVESSERA, 22

BARCELONA

NECESSITEU:

Cintes, Puntes, Goma, «Valenciens», Brodats, Fils de tota mena, Botons o Veta? aneu sempre al

**GRAN ESTABLIMENT
SENSE PORTA**

de JOAN PERELLÓ

on compreu barat i bo

—
TRAVESSERA, 86
BARCELONA - G.

GORRES

CAMPS

TRAVESSERA, 48
BARCELONA - G.

ESPERANT LA BARCA
MEDALLA D'OR, 1929
BONAVENTURA OLIVER

GRUP FOTOGRÀFIC
ORFEÓ GRACIENC

REVISTA

ORFEÓ GRACIENC

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ASTÚRIES, 83 : TELEFON 72096

L'ORFEÓ GRACIENC té per objecte la propagació i l'enaltiment de l'art musical català, com una de les manifestacions que més eficaçment contribueixen a infiltrar i difondre en el nostre poble la consciència de la personalitat de Catalunya i les seves reivindicacions

L'ORFEÓ CATALÀ A MONTJUÏC

Barcelona tenia una gran Exposició, i a l'Exposició hi havia un gran palau; però ni el palau ni l'Exposició no s'havien incorporat a Barcelona ni l'esperit de Catalunya no havia aconseguit de penetrar-hi. I heus ací que per donar al certamen el bateig de ciutadania i de catalanitat, hom no troba cap organisme més indicat, cap institució més adient que l'Orfeó Català, el primer orfeó de Catalunya.

Pertocava de dret a la nostra primera entitat coral l'honor que, després de la Dictadura, la seva senyera rebés les primeres aclamacions populars de desagreu-jament a la nostra ensenya barrada, i que el seu himne, que durant més de sis anys han entonat els orfeons de Catalunya com un cant d'alliberament, fos el primer que ressonés al Palau Nacional curull d'un públic entusiasta. Però no per això és menor la nostra joia en veure que ha estat precisament un orfeó, i no pas cap altra institució, l'encarregat de reintegrar a la nostra espiritualitat l'obra que d'al-tres havien fet servir exclusivament de suport a una política que representava la negació d'allò que tots més estimem. Joia de veure la importància que els orfeons tenen en el si del nostre poble, en aquest cas representats pel més gran de tots, pel que a tots ens serveix de guiatge i d'exemple. Res no podia despertar més d'en-tusiasme; res no podia penetrar més endins l'ànima del poble que els cants de l'Or-feó Català entorn de la seva gloriosa senyera; res no podia superar en intensitat emotiva aquell aplec de cantaires fent sentir al poble les seves pròpies cançons dignificades i ennoblides per un art insuperable.

Aquesta entrada victoriosa de l'Orfeó Català al gran palau de l'Exposició asse-nyala la represa de l'actuació normal de tots els orfeons de la nostra terra, la mo-bilització de tot un exèrcit de cantaires que porten tot un poble a llur darrera, que el menen vers un ideal d'alta cultura i de civilitat. Que, des de les esquerpes encon-trades muntanyenques fins a les platges assolellades de la nostra mar llatina, des de les riberes de l'Ebre fins als vessants del Canigó, retrunyin llurs cants virils, i onegin de nou al vent llurs ensenyes barrades! Que les multituds ciutadanes i els estols forans rebin de bell nou l'alenada vivificadora dels nostres cants, tendres i melangiosos com una vella complanta, vibrants i enèrgics com un himne de re-dempció. Ja no cal posar sordina a les nostres veus; l'Orfeó Català ha obert el camí i ha triomfat en el lloc més visible de la capital; que tots els agrupaments corals segueixin el seu exemple a fi que no hi hagi ciutat, ni vila ni llogarret que no sigui reincorporat a l'esperit pairal per mitjà de llurs cants; car hi ressona la nostra parla i van sempre acompanyats del símbol de la Pàtria.

En marxa, orfeons de Catalunya!

CONSIDERANT EL MISTERI DE LA CANÇÓ POPULAR

SERIA curiós i interessant alhora de conèixer l'evolució d'allò que podríem anomenar la cèl·lula primera d'una determinada cançó popular. Que una melodia ja existent, per insignificant que sigui, en boca del poble s'estrafaci, s'allargui o s'escurci, sigui canviada de compàs, de ritme o de tonalitat, se li faci expressar un sentiment determinat o un altre de ben diferent, tot és explicable i lògic. Però, una font tan relativament exigua, ¿pot haver donat origen a una quantitat gairebé fabulosa de cançons populars? Costa de creure. A més, els pobles que no tenen una tradició musical, per modesta que sigui, com s'ho han fet per crear llurs temes musicals típics? Un ésser humà, en un moment d'inspiració, improvisa una melodia: ¿com ho fa per repetir-la i originar, així, la cançó que amb el temps ha de fer-se popular? Hauríem de partir del supòsit que aqueixa persona, a més d'una retentiva notable, tingués el propòsit preconcebut de crear una cançó popular; i això és una mica excèntric.

Nosaltres no hem trobat cap resposta satisfactòria a aquestes qüestions, i és per això que la cançó popular se'ns fa tan interessant: per allò que té de misteriós el seu origen que fa pensar en la hipotètica generació espontània, negada per la ciència i igualment rebutjada en qüestions d'art. Creada la cançó, sí, ja no ens costa res d'admetre el seu expandiment, les seves variants i tot l'incalculable i prodigiós repertori que se'n deriva. La musa popular podria repetir amb Prometeu: "Amb una senzilla flameta abrindaré tota la Humanitat": doneu-me una sola cançó, i amb ella crearé un sentiment refinat que farà cantar tots els homes de la Terra, totes les races de tots els temps. Aquesta cançó donarà la volta al món, cadascú hi posarà un bocí de la seva ànima i l'adaptarà als seus sentiments: el pare l'ensenyarà al fill, i el fill la pastarà de nou i li donarà una fesomia pròpia; el fill la cantarà a l'estimada, i aquesta la tornarà a fondre i en farà una nova melodia, llenguatge tremolós del seu cor enamorat; l'amic la cantarà a l'amic, i aquest també l'emmotllarà a la mida dels seus sentiments; i així aquella humil tonada originària, perfectament adaptada a cada cas, ens recordarà aqueixes espècies vegetals que, tot i venir d'un mateix origen, unes s'han quedat com herbes humils, d'altres s'han fet dures de tija i s'han aclimatat als terrenys àrids i rocosos, humits o secs, assolellats o obacs, freds o càlids, i d'altres, aprofitant-se dels avantatges del clima, han esdevingut arbres opulents, aptes per a viure segles.

Però ha estat necessària una cançó inicial; l'home i el sentiment s'han unit com una primera parella i han engendrat l'Art de la Música, que amb el temps s'ha fet prou gran i divers perquè nosaltres, després de centúries, ens trenquem el cap cercant molts orígens a allò que, potser, com la vida, sols és fill d'una causa primera, una de sola, car la Naturalesa és tan omnipotent, que d'una mateixa causa, com la llum, en fa dues coses tan aparentment diverses, com la nit i el dia, la llum i les tenebres.

I potser sí, que nosaltres espremem el migrat suc del nostre coneixement per cercar diverses causes on només n'hi ha una, i les cançons populars, tan diverses entre elles, totes vénen d'una primera cançó nascuda durant el moment de gràcia d'un home o d'una dona que, sense sospitar-ho, era l'elegit per a donar al món la meravella de l'Art musical.

Si realment és així com va néixer la cançó popular, llavors ja no costa res d'endevinar-ne la història. Diu una llegenda oriental que els tres precursors de les races actuals, en el seu origen eren negres. Un dia, tot caminant per un desert, era tanta la calor que patien, que es creien morir de set. De sobte, allà al lluny, van descobrir una font, i arrencaren a córrer per poder rabejar-se en la seva frescor benefactora: el primer s'hi submergí i en sortí transformat; la seva pell negra quedà blanca; però l'aigua es fonia per moments i, en arribar el segon, ja només quedava la sorra humida: s'hi rebolcà, i la seva pell esdevingué bruna; el tercer, més dissortat, arribà quan la font ja era seca: desesperat furgà per tal de trobar un xic de consol en la frescor, però fou endebades, solament les plantes dels peus i els palmells de les mans pogueren copsar un no-res d'humitat i se l'hi descoloriren. Des de llavors els homes es divideixen en tres grans races caracteritzades per la color de la seva pell.

Creieu-ne el que vulgueu, d'aquesta llegenda, però ella ens suggereix molt bé com els avantpassats creien, potser més formalment que nosaltres, que l'actual polimorfisme musical és, com adés insinuàvem, el fraccionament o el descantellament d'una forma primària que tan bé es manifesta en certes obres, beethovenianes principalment, en les quals un motiu fonamental de poques notes ens és presentat en formes tan diverses, que a voltes costa de veure que és el mateix que serveix de base a tota l'obra.

Qui s'atreveiria a negar—o a afirmar, és igual—que la xiroia cançó *El caçador i la pastoreta*, posem per cas, podria haver nascut del mateix bulb radical que el dolcíssim *Sant Ramon*? Nosaltres ens guardariem prou bé de dir que sí ni que no: entre l'una i l'altra no hi ha cap similitud de compàs, de tonalitat ni de caràcter, però, ¿qui diria, també, que el presumptuós bicorni d'un almirall i l'aflamada barretina d'un pagès olotí tenen el mateix origen pràctic de resguardar el cap de l'home? ¿Per què, doncs, la cançó endimoniada no pot originar la melodia més mística i melangiosa? Tot és qüestió que recorri més o menys graus d'evolució.

I és que cada persona que canta una mateixa cançó, sense proposar-s'ho en fa una nova variant, perquè cadascú hi posa quelcom del seu sentiment i li dóna un caient especial i personalíssim que respon al seu temperament i a l'estat anímic del moment en què la cançó fou cantada.

I Déu nos en guard, que no fos així. L'uniformisme és una utopia: ni existeix ni deu existir, ni falta que ens fa que existeixi. La vida és varietat, renovació, i per la mateixa raó que no trobaríem dues roses iguals, és absurd de voler tancar la cançó popular en un aparell ortopèdic que li privi tot moviment, tota inflexió nova i, petrificant-li l'ànima, la transformi en fòssil.

Dissortadament, per la manera de comprendre i de sentir les coses, avui la cançó popular ha rebut una coltellada mortal; avui la cançó popular és una peça de museu, dissecada, morta, clavada amb pastetes damunt uns papers que es guarden en els arxius, però, en boca del poble, és ben morta: les barroeres tonades modernes, pobres manifestacions d'uns cervells que mai no han viscut l'art popular, han matat aquelles tonades tan fresques, tan vives, tan nobles i, sobretot, tan humanes, que cantaven els nostres avis. Si almenys donessin temps a aquest modern escarni de l'art de regenerar-se en el cor del poble, d'esbandir-se, així com l'aigua dels rius es purifica en barrejar-se a la de la mar, aqueixes monstruositats de corrupció congènita, el poble ens les tornaria transformades en belles cançons elaborades en l'alambí del seu sentiment, talment com la mare terra ens torna en forma de belles flors i de sucosos fruits les immundícies que el pagès, barrejant-les amb suor, colga als solcs de la terra.

A. SABATER I MUR

L'ESPERIT MUSICAL DE CATALUNYA

AMB gaubança veig la reaparició de la REVISTA de l'ORFEÓ GRACIENC. El nombre del mes passat, que acaba d'arribar a les meves mans, m'ha fet l'efecte com si retrobés un amic cordialíssim de qui res no sabíem de feia temps, per la salut del qual, i àdhuc per la seva mateixa vida, temíem, sense que res no poguéssim fer per salvar-la, i que, de cop i volta, dóna senyals de vida ufanosa i de renovats delits juvenívols.

Efectivament, amb aquest aspecte de gemada vida i d'esperit jove, se'ns presenta ara la REVISTA de l'ORFEÓ GRACIENC en aquesta seva nova etapa. El silenci perllongat a què ha estat condemnada durant algun temps no ha pogut aturar la seva impetuositat, i l'entusiasme que tothora havia demostrat abans d'aquest període obligat per imperatius d'una força major, batega encara igual o amb més vigor que mai.

I per què? Perquè aquesta revista representa l'esperit—o l'Esperit, amb majúscula, si així ho prefereixen els meus lectors—. I l'Esperit no mor tan fàcilment com la matèria. Se'l pot reprimir, coartar, enxiquir, condemnar al silenci; malgrat això, però, a la curta o a la llarga l'Esperit triomfa de la matèria que l'havia cohibit, sense acovardir-lo, i llavors, pel sol fet de mostrar la seva existència, proclama triomfalment el seu poder suprem.

Aquest esperit és guardó, no solament de l'entitat que—com tantes altres—patiren fam i set de justícia durant algun temps, sinó de moltes germanes seves; i no tan sols de la música catalana, sinó també d'altres activitats catalanes que poden ésser oprimides però que, malgrat de tot i de tots, acabaran mostrant el fet de llur existència—aquest fet davant el qual alguns han tancat els ulls per no veure'l—i acabaran per mostrar, igualment, la raó del seu viure—aquesta raó que alguns no poden contemplar per tal com patien de ceguera inguarible.

I aquest Esperit és allò que tant ha sorprès els intel·lectuals castellans en la visita suara feta per ells a Catalunya, invitats per llurs germans catalans. Esperit que culminà en una festa d'art i de patriotisme celebrada al Palau Nacional de l'Exposició, on pogué ésser advertit com batega l'ànima d'un poble conscient dels seus drets, dels seus deures i de la seva missió cultural i social. “Quan un poble vibra així les cançons de la seva terra, en admirar-ne la lletra, la música, la tradició i el símbol, aquest poble mereix el màxim de respecte.” Així em parlava un d'aquests intel·lectuals castellans bo i lamentant que la seva regió natal no sàpiga engendrar tan fervorosos i encesos ideals.

I jo, per la meva banda, assabentat d'aquest moviment artístic, li responguí: “Això que tant vós admireu, no és sinó una faceta; àdhuc referida a la música. Els orfeons es compten per dotzenes i posseeixen un repertori netament català. La cançó a solo o *lied*, amb acompanyament de piano, ha produït una vasta literatura musical netament catalana; catalana és la literatura musical per a cobla; i ho és també la que contribueix a nodrir els repertoris dels concerts de música *da camera* o simfònics. Ho és la que ressona dins les esglésies humils i sota les naus dels temples sumptuosos. I ho és, encara, la que divulguen alguns erudits, en publicar

obres de compositors que segles enrera havien compost produccions dignes d'ésser estudiades ara o temps a venir. Tot això ens ofereix aquesta Catalunya, amb les seves masses corals, amb les seves grans agrupacions instrumentals, amb els seus insignes solistes, que són l'admiració del món. Tot això dóna aquesta Catalunya que, musicalment considerada, és ben poc coneguda en terres castellanes, llevat pels seus interpretadors, i les composicions de la qual triomfaran en aquestes mateixes terres a manera que esdevindran més conegudes."

I aquest amic meu, castellà de cor noble i de clar enteniment, comprengué tot seguit la justícia de les meves paraules i la justícia d'aquesta causa catalana, a la divulgació de la qual cal contribuir en una obra de pau i de concòrdia. I comprengué que tot això era obra de l'Esperit, d'aquest Esperit l'existència del qual ell ja pressentia, però que ara, per primera vegada, en percebia els efectes, sota un cel mediterrani, amb una nitidesa insuperable.

JOSEP SUBIRA

LLUÏSA BOSCH I PAGÈS I JOAN MOLINARI

Lluïsa Bosch i Pagès, arpista, i Joan Molinari, pianista, dos noms a retenir pel goig inefable que ens produïren en el concert que van donar el dia 19 d'abril.

És bella i bonica l'arpa per fer-ne, de cara a la seva presència, comentaris ben jolius. Però, bé prou és més plaent encara poder constatar una hàbil dicció, un perfecte domini—diríem simètric—de la tècnica.

L'arpa i el piano sostingueren aquella vetlla un bonic col·loqui. Adés era el piano que, de lluny, cantava baronívol, mig amagat, però, la melodia. L'arpa, llavors, tenia un frisant d'ales i cada nota saltava damunt el coixí dels sons. Adés era l'arpa que teixia enllà com un record, oblidadís encara, la tonada, i era el piano que llavors glossava content.

Krümpholtz, Haydn, Barbier i Saint-Saëns, entre d'altres, foren els autors escollits i que formaren el programa. Lluïsa Bosch i Pagès, catalana, nada, però, a Suïssa, té un domini total de l'arpa i coneix a fons tots els ressorts d'un magnífic instrument. Si era en la *Petita Sonata* que ens plaïa, era en el *Preludi*, de Barbier, que ens emocionava. La gràcia del *Minuet* de Haydn—ben ajustat i amb l'estil propi—ens suggeria ambients ben amables. En la *Fantasia* de Saint-Saëns, de difícil complexió, poguérem apreciar el mestratge i la flexibilitat que posseeix.

Fantasia de Dubois, i el *Choral et variations*, de Ch. M. Widor, tancaren el programa. Eren aquestes dues obres, potser, les que reclamaven més, encara, un perfecte acord entre l'arpa i el piano. No eren, com les obres adés esmentades, un paral·lel entre llurs melodies. Eren, sens dubte, un enteixinat difícil, un acoblament total.

Esmentem, prou conegut, però, entre nosaltres i ben sabedors del seu valer, Joan Molinari. Pulcre i decidit acompanya, sense vacil·lació de cap mena i juga admirablement el seu rol. De Molinari ens plauria el goig de sentir-lo més extensament. Avui, però, remarquem la seva tasca tan difícil i en la qual reeixí totalment.

Una selecta concurrència, devota i atenta, seguí amb tot l'interès aquesta sessió, en la qual no mancaren pas les més cordials ovacions i les mostres més decidides d'aprovació.

EL NOSTRE ORFEONISTA PERE PAULÍ

Es amb una vera satisfacció que avui parlarem als nostres estimats consocis per mitjà de la REVISTA dels progressos brillantíssims que obté en el Teatre líric l'estimat orfeonista que, fins als últims moments de residir entre nosaltres, prestà entusiàsticament la seva col·laboració a la nostra massa coral en tot allò que li era permès i que fos compatible amb els estudis que estava practicant.

Per això avui ens és tan agradable de poder parlar dels èxits efectius que ha aconseguit, en tractar-se de Pere Paulí, pel doble aspecte que suara assenyàvem i que ha estat la característica que li ha fet merèixer les nostres simpaties: el seu bon compliment de cantaire i la seva fidelitat i el seu amor a l'ORFEO GRACIENC.

Cal remarcar unes senzilles dades per demostrar la rapidíssima ascensió i els progressos magnífics que ha assolit en la difícil carrera que era l'aspiració noble del nostre company, i que ell, amb tot i les excepcionals condicions naturals que hom li reconeixia, ha demostrat tothora regir-se per un bon seny i no voler, per cap circumstància fàcil o afalagadora momentàniament, fer precipitar els esdeveniments lògics i naturals.

Pensionat per una alta personalitat i amb l'ajut material del Consell del Banc Urquijo Català, va emprendre el viatge a Milà el dia 19 d'abril de l'any propassat, per tal de completar els estudis i adquirir els coneixements indispensables que un artista líric que estimi el seu prestigi deu haver de posseir.

Foren precursors d'aquest pas decisiu, diferents audicions que tingueren la finalitat de fer conèixer les seves facultats artístiques, tot agermanant-hi, però, molt oportunament, el caràcter generós d'oferir el debut d'aquestes facultats als pobrets acollits en els Asils de Santa Llúcia, de Sant Joan de Déu i de Sant Rafael, a més d'una audició de caràcter privat a la Sala Mozart.

I ara, en forma cronològica i ràpida donarem compte dels esdeveniments principals en aquest primer any just d'haver deixat la nostra terra per tal d'aconseguir Pere Paulí els primers fruits per a ella de la glòria que, sense cap dubte, ha d'aportar a Catalunya.

El mes de juny signà un contracte per *cinc* temporades per a un dels més grans teatres de Nord-Amèrica, i que, segons aquest contracte, no pot fer-se esment del nom del teatre abans del debut.

El 25 de setembre debutà al "Gran Teatre Politeama Rosetti" de Trieste, on donà *vuit* representacions de *Mephistophele*.

El mes de novembre impressionà a Milà per a *La Voz de su Amo* l'òpera *Tosca* íntegrament.

El dia 7 de desembre començà al "Teatre Fraschini" de Pavia, on donà *tres* representacions de *La Boheme*.

El dia primer de gener d'enguany debutà al "Gran Teatre de la Scala" de Milà, amb *tres* representacions de *La Boheme*.

El dia 25 de gener debutà al "Gran Teatre" del Casino de Montecarlo representant les obres *Madame Butterfly*, *Rigoletto*, *La Boheme* i *Mephistophele*, i fou tan gran l'èxit obtingut, que li fou pregada l'ampliació del contracte fins al mes de març. Donà, en conjunt, en aquest Teatre, unes *vingt* representacions.

El dia 23 de març debutà al "Teatre Massimo" de Palermo amb sis representacions de *Mephistophele*.

El dia 6 d'abril és novament contractat per *La Voz de su Amo* per impressionar discs a Milà, de fragments de les òperes *Falstaff*, *La Bohème* i *Mephistophele*.

Ara ens cal, resumint els grandiosos èxits que ha tingut Paulí en la seva ràpida carrera en progressió ascensional, copiar alguns fragments dels periòdics italians en les extenses crítiques que li han dedicat.

Il Piccolo, de Trieste (26 octubre 1929): "... Del tenor Paulí ha agradat molt la claredat i la flexibilitat del fraseig. L'emissió de la veu es produeix amb gran facilitat, modula amb gran finesa el període musical, i té, a més, una no gens comuna resistència en la tessitura aguda, en la qual les seves notes adquireixen un esmalt relluent. També per a aquest artista els aplaudiments foren molts i fogosos. Obtingué un èxit sorollós en acabar la romanza "*Giunta sul passo estremo*", cantada amb bella frescor de veu i amb un admiradíssim agut final". (Es refereix a la representació de l'òpera *Mephistophele*).

La premsa italiana, quan debutà a Milà ("Teatre de la Scala") reflexava, amb frases de gran elogi, els èxits ressonants que hi obtingué.

Il Corriere della Sera remarca la nitidesa de la seva veu i la seva expressiva sobrietat; *Il Corriere di Milano*, després de recordar els èxits de Paulí a Trieste cantant *Mephistophele* i a Pavia, amb *La Bohème*, diu que la seva veu és d'una notabilíssima bellesa, "Veu autènticament graduable; esplèndida en el repertori líric".

I així podríem anar copiant fragments dels elogiosos conceptes als quals Paulí s'ha fet creditor de la crítica periodística de les diverses ciutats on ell ha actuat.

Cal, ara, esmentar un nom que és ben estimat dintre l'ORFEÓ GRACIENC: és el de la professora de cant, senyoreta Júlia Cerdà, que, reconeixent les grans facultats vocals de Paulí des dels primers moments, el tingué per deixeble predilecte, i l'adaptà a l'escola de cant que tants bons resultats ha obtingut i que en el cas de Pere Paulí ha rebut les més elogioses aprovacions dels mestres més eminents de Milà.

I que els nostres elogis a Júlia Cerdà no tenen res de parcialitat, ho demostra l'aprovació que va merèixer als eminents artistes Maria Barrientos i Francesc Vinyes en sentir per primera vegada Paulí i en comprovar el bon resultat de l'escola de cant que havia emprat en els seus estudis.

També ens plau d'esmentar els consells valuosos que el tenor Francesc Vinyes, que un tan gran prestigi ha tingut tostemps en el món musical, va donar a l'amic Paulí, i la recomanació que li féu per als mestres de Milà, i d'una manera especial al mestre Caffo, per tal que l'acabés de perfeccionar i d'imposar dels elements necessaris per al seu debut, que, com queda dit, fou immediat i amb un èxit sorollós.

Per acabar aquestes impressions tan agradables, direm als seus consocis i companys cantaires que serà fàcil, per les notícies que tenim, que dintre breus dies serà a Barcelona per tal de reposar d'aquesta primera anyada d'actuació en terres estrangeres.

Celebrem ben efusivament els seus brillants èxits obtinguts tan ràpidament i fem vots perquè, per a glòria de l'art català, vagin prosseguint sense interrupció, alhora que ens atrevim a insinuar a l'estimat Paulí, d'aquestes planes estant, que, on sigui que es trobi en la seva llarga caminada pel món de l'art, es recordi sempre de Catalunya i dels molts anys que ha conviscut amb els cantaires de l'ORFEÓ GRACIENC.

JOAN BALCELLS

EL VIOLINISTA FRANCESC COSTA

DESPRÉS d'haver sentit els dos concerts que enguany ha dat el nostre Francesc Costa, fóra injust de no parlar-ne extensament, per tal de demostrar-li la nostra admiració.

Els èxits assolits darrerament han estat obtinguts per l'artista d'una manera decisiva, d'una manera digníssima, i dic això perquè Costa, en confeccionar els programes, ho fa de cara a la música i de cara a allò que la seva ànima d'artista li dicta, no pas pensant en l'èxit fàcil, que ell sacrifica per tal de fer-nos conèixer obres que, si no fos ell qui ens les fes sentir, restarien per a nosaltres desconegudes, car no cal pensar en cap violinista estranger que vingui a fer-nos-les conèixer.

Hem d'agrar el gest de sacrifici que per a ell representa l'estudi d'obres com les sonates de Milhaud i Ravel, que han d'ésser molt agres d'estudiar, puix que, en aquesta mena d'obres, el virtuós s'hi troba del tot desplaçat, per mancança de les grans cadences que el fan lluir i li permeten d'enlluernar el públic, tot fent-li creure que acaba de fer un monument violinístic, i la cadença que tant els ha admirat, no és més que un arpeggi de tercer curs, que, en passar pels dits del concertista, pren una brillantor enlluernadora.

En aquests concerts, com en els anteriors, fou secundat per Vilalta, el pianista que amb tant d'encert sap fer d'acompanyant i de concertista alhora; també col·laborà en aquests concerts l'Orquestra d'Estudis Simfònics que dirigeix el mestre Toldrà, i el mateix Eduard Toldrà com a violinista, amb el qual formaven un conjunt que ja de temps frisàvem per poder sentir.

Amb motiu de parlar de Costa en aquestes pàgines, vaig atrevir-me a demanar si em voldria contar quelcom per tal que la meua inhabilitat quedés un xic dissimulada amb alguna nota biogràfica o anecdòtica d'interès, ja que, a l'ORFEO, hi té molts admiradors; però tot seguit em digué que no li plaïa de parlar d'ell mateix, i vaig haver d'insistir per obtenir les anècdotes que ací transcriu.

Gairebé tots coneixem Costa, si no personalment, en fotografia, dibuix o caricatura; per tant, no caldrà insistir en l'originalitat del seu tipus ni en els avantatges que alguna volta li ha reportat.

Es trobava de *tournée* pel Marroc i Andalusia; el seu empresari era a Màlaga, i sabia el dia just en què Costa desembarcava a Algecires. Com que l'endemà devia tocar a Màlaga, convenia a l'empresari de saber el programa que executaria; allò que no sabia, però, era on s'estatjava, però féu una temptativa, i telefonà a la Central donant les senyes de Costa i dient que trametessin un *groom* a la seva captura, però el nostre violinista no sortí de la casa on s'estatjava fins a la nit, en què, junt amb el seu amic, anaren a fer una passejada nocturna. En passar per un carrer, per cert ben pobre de llum, sentí que li tocaven l'espatlla; es girà un xic sobtat i veié un *groom* que li preguntava:

—És vostè el senyor Costa?

—El mateix—respongué.

—Doncs, vagi a Telèfons, que té una conferència amb Màlaga. El *groom*, doncs, l'havia conegut...

Després me'n contà una altra, que demostra una vegada més, els sentiments catalaníssims del nostre artista.

D'això fa poc temps—em deia Costa—; ja hi havia el Directori, que vaig anar a donar uns concerts a Maó. Després de la primera part d'un d'aquests concerts em vingué un individu, i, com volent-me dar una alegria, em féu saber que les tropes havien desembarcat a Alhucemes, i per fer saber un tan gran esdeveniment, em proposà que jo, en sortir a continuar el concert, fes saber al públic la sensacional notícia, i, per dar-hi més relleu, que executés una determinada obra fora de programa. No cal dir com es va quedar de parat en veure que, lluny de fer-me content, m'hi negava. Insistí pregant-me que almenys toqués un himne i que la notícia, ja la donaria un altre, i llavors vaig negar-m'hi rodonament i vaig continuar el concert.

I per acabar, transcriu amb molt de goig les seves darreres paraules dedicades a l'ORFEÓ:

—Feu avinent a tots el orfeonistes i mestres de l'ORFEÓ GRACIENC la meua felicitació per la tasca duta a terme durant els anys d'existència d'aquesta entitat que tan bé ha sabut guanyar-se el punt brillant en què ara es troba. Recordo, encara, l'execució del "Chôros X, de Villa-Lobos, i us en felicito cordialment, per la musicalitat que demostràreu, i perquè aquell gran músic es recordarà sempre que la millor execució de l'obra seva ha estat donada a Catalunya i per catalans.

ENRIC CLIMENT

Aquest nombre de REVISTA ha estat sotmès a la censura governativa

PAU CASALS A PARÍS

A Mangeot, director de l'Escola Normal, de París, escriu a la revista *Le Monde Musical*, arran de l'estrena a la capital francesa de la *Sardana* per a violoncel·l, del nostre estimat Mestre Casals.

"El nostre quart concert tingué una importància desacostumada pel fet de representar un homenatge que hom dedicava a Pau Casals.

La glòria sempre creixent del genial músic, els triomfs que, de trenta anys ençà, assoleixen els seus concerts, no feren la tasca gens fàcil per a qui volia palesar públicament la veneració universal que el músic del qual parlem suscita. Però sabíem que Casals havia escrit una sorprenent producció simfònica per a orquestra de violoncel·ls. La dificultat d'aplegar, per tal d'executar la dita creació, un nombre de violoncel·listes que no fos inferior a 32, talment com ho exigeix la complexitat de les vuit parts que s'uneixen, es contesten i es superposen, feia tot que l'audició de la *Sardana* de Casals fos irrealitzable pel que es refereix a les Societats de concerts. D'altra banda, s'afegia, Casals no és compositor.

Alfred Cortot posà, amb tot, la *Sardana* al programa dels seus concerts *privés* i pregà a Diran Alexanian que cerqués els músics. Aquest aconseguí, sense sap dificultat, que tots els grans violoncel·listes de París als quals s'adreçà, acceptessin tot seguit. I, per començar, els tres reputats professors del Conservatori, Bazelaire, Gérard Hekking i Louis Feuillard i, després els violoncel·listes més recercats: Maurice Maréchal, André Lévy, Jacques Dorfmann, Maurice Eisenberg, Pierre Fournier, Ch. Bartsch, Garbusova, M. Bernard, Karjinsky, Lopes, Ronchini, Ruysen, R. Schillenhelm, i el sempre valent Francis Touche. A les esmentades eminents personalitats, a les quals Josep Salmon i Ferran Pollain no varen poder, dissortadament, associar-se, s'ajuntaren els deixebles de les classes del Conservatori i de l'Escola Normal, i constituïren un conjunt de cinquanta violoncel·listes que acceptaren amb goig d'ésser dirigits per llur il·lustre confrare Pau Casals.

La presentació dels violoncel·listes, que gairebé emplenaren tot l'escenari del teatre dels Camps Elisis, fou impressionant. En aparèixer Pau Casals tots s'aixecaren i barrejaren llurs aclamacions a les del públic que emplenava la sala.

El programa ens deia que la sardana que anàvem a sentir representava una dansa que hom ballava a la plaça, en un poble català. Una processó passa, els cants religiosos, els tocs del tambori, les veus dels capellans es fonen un instant amb el tema de la *Sardana*. La processó passa. La dansa continua.

Triomfà de la dificultat amb prodigiosa habilitat i no ens sembla exagerat de dir que aquesta composició és una obra mestrívola, i n'és una bona prova la lletra que Vincent d'Indy adreçà a Casals l'endemà del concert. "No és solament—diu el mestre d'Indy—l'originalitat de l'escriptura, tan destrament distribuïda entre els nombrosos violoncel·listes, allò que m'ha encisat; ha estat, sobretot, la música d'aquesta bonica producció... que és encara millor. D'altra banda, hi haveu emprat la politonalitat—mitjà empipador a l'hora actual—d'una manera perfectament lògica, en la qual m'ha semblat veure l'arribada (eixint d'un baix antitonal) de la processó acabant en un franc ambient tonal de la festa popular. Tot això molt destrament fet i sempre musical. M'he sentit veritablement sorprès, encisat, per aquesta troballa."

Cal afegir que la direcció de Casals ha donat a l'execució—que havia estat ja acuradament preparada per Alexanian—un caràcter, una vèrbola pintoresca i una seducció que no posseeix sinó el gran violoncel·lista.

L'entusiasme del públic i dels executants fou tan gros, que calgué bisar la *Sardana*.

Abans, el nostre cèlebre català havia tocat el *Concert* de Boccherini i un moviment de la *Suite* en "do", de Bach, de manera que feia creure que, a la música dels homes, hi havia afegit la dels déus; és a dir, la seva. Mai Casals no s'havia mostrat més gran, més noble, més pur, més perfecte en el seu art que avui. No hi ha en ell ja rastre del seu *surmenage* que havia alterat la seva salut, i és més que mai, com ho ha escrit Cortot, "el mestre de tots nosaltres."

No cal dir amb quina joia celebrem el triomf del gran músic i, amb ell, de la música catalana.

CAP D'ANY

La Festa de la Sardana és arribada. Cartells i programes anunciadors de la ja tradicional diada us faran sabedors de les estrenes, de les cobles que hi prendran part i, també, que l'ORFEÓ GRACIENC col·laborarà amb el seu entusiasme, bàsic en totes les seves manifestacions, i que en aquest dia, pel fet de festejar-se la regina de les danses catalanes, hi posarà, si pot ésser, més amor que mai.

I és en aquesta avinentesa que hom recorda plaentment tota la història d'aquesta Festa, iniciada al Teatre del Bosc pel nostre ORFEÓ l'any 1919.

Plaent és, certament, de recordar l'entusiasme que saturava l'espai, l'ambient tan català que es respirava en aquelles nits enyorades, nits de cant i d'amor, de dansa i d'alegria, en les quals la Sardana regnava per damunt de tot i en el cor de tots, i ens feia sentir aquella joia emocionant que produeixen, en acoblar-se, els sentiments d'amor i de Pàtria.

¿Qui, dels que ja fa anys que som a l'ORFEÓ, no recorda amb goig immens aquelles nits primaverals de les primeres Festes de la Sardana, on amb plena llibertat l'ànima del nostre poble relluïa d'una manera esplendent i bategava en el pit de tothom, cantaires i oients, que fruïen d'aquelles vetlles de catalanitat per mitjà de l'expressió més bella de les arts: la Música?

Festa de la Sardana vol dir Festa de Catalunya; festa pairal de la nostra dansa en aquesta formosa barriada de Gràcia, festa on els bons amadors dels bells costums de la nostra terra ajunten les mans per tal de retre homenatge fervent a la nostra pubilla.

*No és la dansa lasciva, la innoble,
els uns parells d'altres desaparellant;
és la dansa sencera d'un poble
que estima i avança donant-se les mans.*

I nosaltres estimem i avancem donant-nos les mans ben estretament, amb amor sols per Catalunya i per les seves tradicions.

És per això que el GRUP SARDANISTA, per commemorar els seus aniversaris, prengué aquesta Festa, continuació en esperit i en forma de les memorables vesprades d'ara fa onze anys, tan plenes de records per a tots el qui estimen la Sardana de tot cor, per ésser allò que és a casa nostra, i ens sentim joiosos que l'ORFEÓ GRACIENC honori com és degut la dansa racial de Catalunya.

JOSEP MONTFORT

KURT SCHINDLER, A BARCELONA

Anunciem als nostres socis la propera visita a la nostra ciutat del mestre nord-americà Kurt Schindler, acompanyat d'altres intel·lectuals del seu país. Bons records i belles esperances ens fan desitjar amb tot el goig la vinguda del nostre il·lustre i distingit amic. Es atenen al desig mostrat per ell que el dia 18, al vespre, tindrà lloc al nostre casal un acte, en el qual podrà constatar, una vegada més, el nostre afecte i la nostra admiració.

A LA MEMÒRIA D'IGNASI MELÉ

Entre les notícies aparegudes darrerament a la premsa, en la secció de notes comarcals, en trobem una que diu que a la vila de Tossa de Mar, hom pensa donar el nom d'Ignasi Melé a l'antic i principal carrer de la Vila vella. Segons es diu, aquest acte es portarà a terme el dia 3 d'aquest mes, diada de la Santa Creu, en ocasió de descobrir-se una altra làpida en aquella localitat.

Molt ens ha plagut la decisió de l'actual Ajuntament de Tossa, principalment per dos motius: Primerament perquè entenem que el malaguanyat doctor és mereixedor d'una tal distinció, ja que, gràcies a ell, es comença a conèixer Tossa; i, segonament, perquè aquest era un desig dels excursionistes que en 1926 tributarem un homenatge al plorat amic, en ocasió de la troballa a la part alta de Tossa, d'una vila romana que havia existit en aquell lloc.

En dur a terme l'homenatge que projectàrem, ens veiérem impossibilitats de realitzar la idea que ara es remou, per imposició de l'antic Ajuntament, el qual, segons acta que ens adreçaren, no podia acceptar el desig d'uns forasters.

L'homenatge, doncs, quedà reduït al lliurament d'un pergamí, acte que tingué lloc a la casa del mateix Ignasi Melé, ja que, per fer-ho a fora, a ple aire, tal com ho demana la nostra condició d'excursionistes, érem obligats a fer un parlament en llengua que no és la nostra.

Ara, però, les coses han canviat un xic i sembla que hi ha un bon tros més de marge per a expressar millor el pensament i desenrotllar amb més eficàcia l'obra. I és per aquests motius, que les entitats que formàrem la comissió organitzadora d'aquell homenatge, entre les quals figura el nostre GRUP, s'han tornat a reunir per tal de prendre alguns acords relacionats a l'acte que prepara l'actual Ajuntament de Tossa, ja que, com hem dit abans, si bé la idea encarna el nostre sentir, trobem certes coses que convé d'arranjar i de modificar.

L'una d'elles és que, precisament pel prestigi del doctor Melé i per reparar injustícies amb ell comeses pels dictadorets comarcals, s'ha de destinar un dia exclusiu a la memòria de l'amic i no incloure'l com una festa més, als actes d'una diada determinada i com a complement d'altres actes similars.

Per tant, creiem que l'homenatge al doctor Melé s'ha de retardar, per tal que els excursionistes tinguem temps de preparar allò que sigui convenient, a l'objecte de donar la màxima solemnitat amb la cooperació de tota la Vila, i que la làpida que doni el nom d'En Melé a un carrer de Tossa, sigui costejada per totes les entitats excursionistes de Catalunya.

En aquest sentit, ens havem adreçat ja a l'Ajuntament de Tossa, sollicitant que l'acte es realitzi el 15 de juny propinent, i creiem que no ens serà negada la nostra sollicitud i intervenció.

Preparem-nos, doncs, amics i consocis, a retre tribut d'admiració i afecte a l'obra altament cultural i patriòtica duta a terme pel doctor Ignasi Melé, el record del qual perdurarà sempre en nosaltres.

ENRIC MESTRE i PALLEJA

BIBLIOTECA

Llibres, regirar llibres, viure contínuament noves vides i conèixer àvidament mons nous, nous passatges els més colorits i bells. Aquesta és la melodia que recomanem als nostres amics, que preguem als nostres amics que no oblidin.

Llibres—reclosos en els prestatges de la biblioteca, com petites flors dissecades, pàl·lides, suggeridores, però.

Llibres—esperant el nostre desig amb les ales plegades, promptes a volar.

Llibres—amb tot el tremolí de formiguetes menudes, trespadores, cada una amb una lletra al damunt.

Oblidar els llibres és tancar-se totes les portes; tapar-se totes les escletxes, que, com a nervis, ens fan viure. És acomiadar-se amb els ulls clucs. Restar indiferent a tot.

Tenim a l'ORFEÓ una biblioteca, i llibres i revistes de tot arreu i de tot el món.

Però no n'hi ha prou, de tenir una biblioteca relativament ben dotada i de poder disposar d'un nombre crescut de volums i àdhuc de comptar amb un petit nucli de llegidors força constants. No volem tenir una biblioteca on els llibres es consequin de pols i de floridura, i d'esperar endebades la mà deslliuradora que vulgui fullejar-los. No vulguem caure en el mal que pateixen—ai las!—moltes entitats on la biblioteca (si n'hi ha), és la darrera cosa de què podeu parlar als socis; on els llibres es migren d'ésser condemnats a restar emmudits.

En aquests llocs, però, de tard en tard, ja entra algú a la biblioteca. Uns ulls displicents, de vegades rellegeixen els títols. Quan s'aturen damunt algun volum, diríeu que tot ell és escalfat d'una lleu esperança:—"Potser ara"—es diu il·lusio-nat.... Els ulls van rellegint impassibles, distretament. No passeu ànsia, però, En tantes coses com li poden dir tots aquests llibres no trobaran res capaç d'interessar-los.

Amics: ens cal escoltar els llibres. Cal que ens assabentem d'allò que diuen i únicament així aconseguirem que la biblioteca i els llibres emplenin completament la seva altíssima missió.

F. P. BAGES.

NOTICIARI

D'Ací i D'Allà, Gasetta de les Arts, Oc, coratjosa i tan simpàtica, són, entre d'altres les revistes que periòdicament oferim als nostres lectors.

Encara, d'*Oc*, ens plau de fer-ne l'elogi més càlid per la tasca que duu a terme. Catalunya... Occitània... admirable la perspectiva que se'ns ofereix.

—A part i amb tota la il·lusió possible, volem esmentar la Crònica de Muntaner, *Expedició dels catalans a Orient*. Dóna en aquests moments, la lectura d'aquest llibre, una fermesa i una convicció de més a més admirable i necessària. Tot el trescar pel ducat d'Atenes

i per aquelles terres plenes de records venerables, amb els neguits i les lluites contínues i vèncer les dificultats que l'expedició oferia i en el peregrinar seguit per la Tràcia i la Macedònia portant en llur gest i en llurs armes la pols i l'esforç de tants de camins, són, com dèiem, un exemple que alhora que ens dóna idea d'allò que és la voluntat i l'energia, ens mostra una brillant gesta de la nostra història.

— *Revista de Catalunya i La Nova Revista*, tanquen avui aquest lleuger esment de les obres i els *magazines* que oferim, un cop encara, als nostres amics.

GRUP EXCURSIONISTA

PERCEPCIÓ ORIENTADORA DE L'EXCURSIONISTA

COMENÇAREM per dir que l'excursionista ha d'ésser l'home que tingui fe incondicionada en les seves actuacions, les quals han d'ésser menades per uns principis d'ètica, per tal que, a la llarga, no puguin fallar, i, si més no, són d'uns resultats immediats. Però no volem ésser tan egoistes ni tan presumptuosos per a creure que hom pot adquirir la perfectibilitat humana, en un tancar i obrir d'ulls. No s'hi val, a ésser tan illusos. Però, no obstant, cal afirmar nobilíssimament i resolutament com cal convèncer-se d'un sincer optimisme per a l'esdevenidor de les actuacions de l'excursionista, ja que aquest arribarà a aportar al clos del nostre país aquell benefici espiritual que cal a l'individu i a la societat.

En formular això volem dir que l'actuació del nostre excursionisme, com a doctrina i en les seves orientacions, ha de radicar en els fonaments bàsics de l'ensenyament de l'home en la seva integral forma de matèria i d'esperit.

Nosaltres no podem comprendre una altra classe d'excursionisme que no sigui aquest, i aquest és el que nosaltres hem de practicar i d'aconsellar que hom practiqui com a desenrotllament col·lectiu d'una obra positivament constructiva per a la cultura de la nostra gent, la qual cal subvenir amb tot allò que hom pugui, i de la qual cal esperar que florirà, d'una manera vistent i majestàtica, la imatge immaculada d'allò que ha d'ésser decididament la nostra àmplia i congruent civilització col·lectiva catalana.

Per vocació i per convicció hem d'ésser excursionistes espiritualitzants en el pur sentit del mot, que vol dir que alhora hem d'ésser aquells homes que cal que treballem amb el cap ben alt i amb el cor ben radiant de pura alegria per al noble i dignificador encarrilament de la cultura total de la nostra nissaga, perquè cal tenir present que el cos d'ensenyança de l'excursionisme descansa en la comprensió d'allò que és la Naturalesa, i en el coneixement de l'home en la seva manera de com és integrada la seva personalitat humana. En fi, l'Univers, junt amb tot allò que l'home ha produït, segueix essent l'escola doctrinal bàsica de l'excursionisme.

F. PUJOL I ALGUERÓ

NOTICIARI

Excursió familiar a la Costa Brava. 25, 26 i 27 juliol, 1930.—Ja quasi ultimats tots els treballs d'organització, podem avançar que el pressupost d'aquesta excursió serà d'unes cinquanta pessetes. Des d'ara s'admeten inscripcions.

S'anirà amb tren fins a Caldes de Malavella, on s'agafaran els automòbils que, passant per Llagostera, duran a Sant Feliu de Guíxols, Palamós, etc. i seguiran tota la costa fins a Llansà. En la Revista del pròxim mes de juny aniran l'itinerari i el pressupost definitius.

Tenim a la disposició dels nostres socis

uns tiquets a cinc pessetes, que poden retirar a llur comoditat.

— Tots els socis que vulguin fer ús de la tenda de campament han de demanar-ho per escrit i amb quinze dies d'anticipació a la Junta del Grup.

— Tenim a la disposició dels socis unes targetes mitjançant les quals hom podrà obtenir amb una gran rebaixa els passatges d'anada i tornada del Funicular del Tibidabo.

— Es convenient de passar cada divendres per l'ORFEÓ, tant per si s'organitzava alguna excursió no anunciada, com per si hi havia alguna modificació.

GRUP SARDANISTA

LA NOSTRA DANSA

SENSE cap mena de dubte que a tots vosaltres us plau la sardana i que fins l'ameu; però, potser no us heu deturat mai a escatir el per què d'aquest plaer i d'aquesta predilecció. Oïreu les sardanes, les dansareu, i us semblarà que tota la vida les heu oïdes i dansades, sense arribar a comprendre que aquest plaer i aquesta predilecció hagin pogut tenir un començament. Potser recordareu el vostre aprenentatge de la dansa, però aleshores la música seva ja us era més que coneguda, gairebé familiar, i la sentíeu dintre vostre com si en nàixer hagués vingut al món amb vosaltres.

La primera vegada que heu oït sardanes, qui la recorda? Es perd en els grats records de la infantesa. Més tard, sí, que recordareu la vostra presència en qualque lloc on una cobla llançava a l'aire les notes dels seus instruments; aquestes notes emotives copsades ran de la mar i en ple bosc, de la xerradissa matinera dels ocells i dels xiulets de la tramuntana, de la veu d'un cloquer llunyà o del pas d'una processó. Aquestes notes són les que s'han endinsat en el vostre cor, perquè també les heu viscudes, heu oït els mateixos sons i, en renovar-los, ha tornat a vosaltres la vivor del record que crèieu esfumat, i heu fruit novament d'un plaer que donàveu per perdut.

Heus ací el per què de la predilecció sentida envers la sardana. Té la virtut de desvetllar en vosaltres l'esperit racial i, en oir-la, no és pas la música amb les seves melodies, sinó la veu de la nostra terra, de la natura que s'hi cria, d'allò que us envolta, del vostre ambient, allò que sentiú, i per la ment us van desfilar els moments més grats de la vostra existència.

Cada sardana en ella mateixa tanca una sèrie d'emocions que, per tal com són nostres, en desgranar-la, les fa reviure fàcilment i, molt sovint, coincidint amb la vostra imaginació, les seves notes us han encisat, us han corprès, us han dominat tot fent-vos associar al seu ritme engrescador, i, ajudant-vos a la primera anella, heu donat esplai a l'animitat de sardana que porteu dintre i us hi heu lliurat completament per sentir-la amb tota la seva esplendor.

Quin goig de dansar una sardana a satisfacció!

JOSEP MUNDET I PERPINYÀ

Dissabte, dia 31,
a les deu de la nit

VI^è CAP D'ANY DEL GRUP SARDANISTA

FESTA DE LA SARDANA

Sardanes per a cor
Sardanes de concert
Sardanes per a dansar

Elements interpretadors:

Orfeó Gracienc

Cobles: Els Montgrins, de Torroella de Montgrí
Barcelona
Barcelona-Albert Martí

Direcció:
Mtre. Joan BALCELLS

SECCIÓ OFICIAL

Per tal de reorganitzar la *Comissió d'Auxilis* ha estat constituïda la Junta següent:

President, Joan Vives.
 Tresorer-Interventor, Francesc Vives.
 Comptador, Josep Miralles.
 Secretari, Francesc Jou.
 Vocals: Jaume Barnó, Assumpció Montoto i Júlia Fortuny.

Així mateix han estat constituïdes les següents seccions:

Cos de Redacció de la REVISTA

Josep Climent, director.
 Jaume Arolas.
 Eduard Artells
 Maurici Bohigues.
 Xavier Cortils.
 Joan Mitjavila.

Biblioteca

Francesc Jou.
 Pere Arolas.
 Francesc Bages
 Mateu Bardagí.
 Joaquim Casamitjana.
 Jesús Ferrer.
 Josep Sedó.

Biblioteca Infantil

Manuel Garcia.
 Joan Andreu.
 Antoni Sabater.
 Enric Forcada fill
 Ricard Tarrida fill

Biblioteca Musical

Pere Jordà.
 Joan Andreu.
 Enric Climent.
 Jordi Miralles.
 Josep Montfort.
 Josep Mundet.

Amb motiu de no haver autoritzat el Governador la venda de segells pro-presos, ha quedat oberta una subscripció destinada a la mateixa finalitat. Els socis que desitgin prendre-hi part poden dirigir-se a Secretaria.

Del nostre consoci Sr. Joan Oliva hem rebut bellament decorades dues efígies, l'una de Schubert i l'altra d'Ignasi Iglésies. Oferta la primera pel mestre Pau Casals a l'ORFEO GRACIENC, amb motiu de les memorables audicions de la *Missa*; la segona ha estat l'escultor Sr. Marés qui ens l'ha ofrenada. Ens plau de manifestar el nostre més viu agraïment.

Amb motiu de la ballada de sardanes celebrada al nostre estatge en la diada de Sant Jordi, tingürem el goig de comptar entre nosaltres el mestre Fontbernat, qui ha restat en l'exili durant aquest temps de Dictadura.

No cal dir com celebrem la seva tornada a la pàtria, per l'art musical, de la qual sembla treballat, i l'ha enaltit.

Grup Fotogràfic Diumenge, dia 4, serà inaugurada una exposició-venda de fotografies, el producte de la qual serà destinat a engrossir la subscripció a favor dels presos

DE LA REDACCIÓ

En cloure aquest nombre, hem rebut un article interessantíssim del Sr. Eduard L. Chavarri, de València, titulat *Schumann i el Romanticisme*, en ocasió de *Manfred*. Serà publicat el mes entrant.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

CASA ROSELL

Saldos en teixits, estampats,
llanes i sedes de totes classes
TROSSOS A PES

Plaça Rius i Taulet, 7 - Telèfon 70583 - BARCELONA

JOSEP BALCELLS

MECANIC

Domicili:

Guileries, 24, 1.er

Arranjament de mà-
quines de cosir de
totes les marques

Taller:

Menendez Pelayo, 118
botiga

BARCELONA - G.

“ VESTA ”

LA MILLOR MÁQUINA DE TOTES

EL CIGNE

GRAN ASSORTIT EN GÈNERES
DE PELL

CARTERES - MONEDERS PER A SENYORA
CINYELLS

★

Preus limitadíssims : Darreres novetats

★

16 Carrer del Cigne, 16
(Entre Salmeron i Plaça Llibertat)
BARCELONA - G.

LA CAMPANA

SASTRERIA

TOMÀS

SANS QUINTANA

REBUDES LES DARRE-
RES NOVETATS DE
LA TEMPORADA

Plaça Rius i Taulet, 19
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

Magatzem de pells adobades

I ARTICLES PER A CALÇAT

ARTICLES D'EXCURSIONISTA

especialitat en claus per
a ferrar sabates, grassa
de cavall, cordons, etc

*

J. RIBAS MARTIN

Menéndez Pelayo, 55 - Tel. 75253.
BARCELONA - G.

RELLIGAMENTS ARTÍSTICS

Angel Martí

Treballs per a Editors

Material escolar

Plegat i cosit mecànic

: : : Relleus : : :

Martínez de la Rosa, 17
Tel. 75352 - BARCELONA - G.

VILA

SASTRE

DE

L'HOMME CHIC

ELEGANTS
MODELS

L'ESTISORA

Salmeron, 89 :: BARCELONA - G.

GRAMOLES - FONÓGRAFS PORTÀTILS I DISCOS

DE TOTES MARQUES

ALGUNS DELS DISCOS DEL REPERTORI:

El cant de la Senyera
L'emigrant
Sardana de les monges
Les flors de maig
La mort de l'escola
Les fulles seques
Els Segadors
L'hereu Riera
El cant dels ocells

AUDICIÓ I VENDA

Rafael Casanovas

M

Menéndez Pelayo, 113 - Gràcia

El desfile del amor
Hollywood Revue
Broadway Melody
El pagano de Tahiti
Si vas a París papà
Yo quiero ver Chicago
La viejecita
Bohemios
Marina

Actes que celebrarà l'ORFEÓ GRACIENC durant el mes de maig

DIA 4

GRUP EXCURSIONISTA. Sortida de mig dia a la Font dels Arcs.

GRUP DE FESTES. Tarda. *L'estiu de Sant Martí*, idil·li dramàtic en tres actes d'Apelles Mestres, i *Tot bon cavaller...* comèdia en un acte d'Alexandre P. Maristany.

GRUP SARDANISTA. Nit. Ballada de sardanes. Cobla "La Principal", de Cassà de la Selva.

DIA 6

Nit. Audició del Poema *Manfred*, de Schumann al Palau de la Música Catalana. Orquestra Pau Casals, ORFEÓ GRACIENC i rapsodes. Direcció: Mestre Pau Casals.

DIA 8

Nit. Concert a càrrec del QUARTET SEDLAK WINCKEL, de Viena, organitzat per la Revista *Música*. Els nostres socis tindran entrada lliure.

DIA 11

GRUP EXCURSIONISTA. Sortida de tot el dia als turons de Selles.

GRUP DE FESTES. Vetllada d'honor d'Enric Giménez. *Vent del Nord*, comèdia dramàtica en tres actes d'August Barbosa. *Don Bertran de Figueiroa*, comèdia ingènua a la moda del segle XVIII de Juli Dantas. Traducció d'I. Ribera i Rovira.

GRUP SARDANISTA. Nit. Audició de sardanes en recordança d'Eduard Montfort i Cuxart. Cobla Barcelona-Albert Martí.

DIA 17

Concert dedicat als socis protectors. ORFEÓ GRACIENC amb la col·laboració de Francesca Gibert (cantatriu) i Josefina Tomàs (pianista).

DIA 18

GRUP EXCURSIONISTA. Matí. Visita al Laberint d'Horta.

GRUP DE FESTES. Tarda. *La tia d'Amèrica*, comèdia en tres actes de Carles Soldevila, i *La casa de l'art*. Peça en un acte de Santiago Rossinyol.

Nit. Audició de sardanes a honor d'uns intel·lectuals americans, entre els quals figura el mestre Kurt Schindler en viatge d'estudi de les diferents modalitats musicals de la Península. Cobla Barcelona.

DIA 24

GRUP EXCURSIONISTA. Festes del XVIIIè aniversari. Concert per Teresa Boldú (cantatriu), Rosa Mas (violinista), Teresa Balcells i Roser Mas (pianistes), amb la cooperació de Josep Riera, rapsoda.

DIA 25

GRUP EXCURSIONISTA. Excursió infantil de tot el dia a Santa Creu d'Olorde.

GRUP DE FESTES. Clausura de la Temporada 1929-30. Tarda. Comiat i benefici de la Companyia. *Els mentiders*, comèdia en quatre actes original d'Henry Arthur Jones. Traducció de S. Vilaregut i A. P. Maristany.

DIA 29

Festa de l'Ascensió. Concert per l'ORFEÓ GRACIENC a l'Asil de Sant Joan de Déu.

DIA 31

Nit. Col·laboració de l'ORFEÓ GRACIENC a la Festa de la Sardana organitzada pel GRUP SARDANISTA de la nostra entitat en commemoració del seu VI aniversari.

AROLAS
impressor

Pl. Rius i
Taulet, 17

Tel. 75345
Barcelona